

Arrest

nr. 93 725 van 17 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied van 20 september 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 12 september 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Deze aanvraag werd op 20 september 2012 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie. Verzoeker werd hiervan in kennis gesteld op 26 september 2012.

Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 12.09.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

K.A.K.M.

(...)

Nationaliteit: Afghanistan

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag d.d. 12.09.2012 een kopie van zijn taskara voor. Dit bewijselement kan zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, gezien betrokkene niet aantoont dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen. Dit bewijselement voldoet aldus niet aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, 4 en bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van zijn identiteit. Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitsprekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen - fax: 02 274 66 11).”

Op 20 september 2012 werd eveneens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel werd op 28 september 2012 aan verzoeker betekend (bijlage 13).

Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van P.A. ATTACHE, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten :

KAKM en geboren te zijn te (...) op (...), en van nationaliteit Afghanistan te zijn

het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker voert ook een manifeste beoordelingsfout aan in hoofde van de gemachtigde.

Dit middel wordt als volgt uiteengezet:

“doordat verwerende partij ten onrechte stelt dat verzoeker in gebreke blijft zijn identiteit/nationaliteit aan te tonen niettegenstaande verzoeker zijn taskara neerlegde en er geen afdoende onderzoek werd gevoerd naar de door verzoeker neergelegde taskara waaruit alle constitutieve elementen van de identiteit vermeld in artikel 9ter § 2 van de Vreemdelingenwet kunnen worden afgeleid.

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

In casu stelt verwerende partij dat het verzoek tot verblijfmachtiging op grond van medische redenen onontvankelijk zou zijn, aangezien verzoeker in gebreke zou blijven zijn identiteit/nationaliteit aan te tonen.

Verzoeker legde nochtans zijn taskara voor, doch deze wordt door verwerende partij niet aanvaard om reden dat ‘betrokkene niet aantoonde dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen’.

Verwerende partij vraagt dan ook om een negatief bewijs te leveren, hetgeen door verzoeker uiteraard niet kan worden geleverd. Bovendien staat nergens in de wet dat moet worden aangetoond dat verzoeker het document al dan niet op basis van loutere verklaringen heeft verkregen (cf. infra).

Artikel 9 ter, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) stelt immers:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde. ”

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007) bepaalt:

“§1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;

4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§2. Onverminderd artikel 9ter, §3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in §1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend doormiddel van een aangetekend schrijven. (...)”.

Uit de gezamenlijke lezing van deze bepalingen blijkt dat bij de aanvraag van de verzoekende partij de identiteitsdocumenten dienen toegevoegd te worden, doch niks meer.

Uit het verzoekschrift tot medische regularisatie dd. 11 september 2012 moet worden vastgesteld dat verzoeker een afschrift van zijn identiteitskaart (taskara) heeft neergelegd, een medisch getuigschrift aangaande de ziekte van verzoeker en het adres ter kennis gebracht van zijn verblijfplaats in België.

Uit de aanvraag van 11 september 2012 blijkt bovendien dat verzoeker Afghanistan als land van

herkomst beschouwd. Dit blijkt onder meer uit het feit dat hij de Afghaanse nationaliteit heeft opgegeven, een kopie van een Afghaanse identiteitskaart heeft neergelegd en verwijst naar de toestand in Afghanistan. Bijgevolg werd er voldaan aan de wettelijke vereisten.

Daarnaast heeft verzoeker aangaande het aantonen van zijn identiteit, conform artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet louter volgende verplichting:

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

In casu kan niet worden betwist dat verzoeker alle voorwaarden van de wet heeft nagekomen. Verwerende partij kan bij de beoordeling van de medische regularisatieaanvraag de identiteit (en nationaliteit) dan ook slechts in vraag stellen wanneer het identiteitsdocument niet aan de vier voorwaarden van § 2 voldoet.

Verzoeker heeft evenwel een geldig identiteitsdocument (waarvan de actuele waarde behoudens tegenbewijs steeds blijft gelden) voorgelegd waaruit de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van verzoeker blijkt. Het laat bovendien toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en betrokkene.

Er is dan ook geen reden om deze taskara, zonder enige nader onderzoek van het document, niet in aanmerking te nemen en louter te stellen dat verzoeker niet aantoont of hij dit document al dan niet op grond van zijn verklaring heeft gekregen. Op geen enkele wijze heeft verwerende partij het neergelegde document op zich gewaardeerd of inhoudelijk betwist (of zelfs als vals stuk beschouwd).

Uiteraard kon verwerende partij dit document in casu niet betwisten, aangezien verzoeker een wetsconform document heeft afgeleverd op grond waarvan zijn identiteit en nationaliteit kan worden afgeleid.

Dat verwerende partij de medische regularisatieaanvraag dan ook ontvankelijk had moeten verklaren op grond van de vaststelling dat alle documenten werden overhandigd en derhalve de identiteit van verzoeker vaststond.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat de taskara van verzoeker tijdens de asielprocedure nooit in twijfel is getrokken.

Het is dan ook duidelijk dat verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel heeft miskend door de bewijswaarde van de taskara in twijfel te trekken, niettegenstaande deze werd afgeleverd in Afghanistan.

Nergens in de wet staat bovendien dat verzoeker moeten kunnen aantonen dat hij het identiteitsdocument niet heeft gekregen op grond van zijn verklaring. Verwerende partij heeft dan ook een voorwaarde toegevoegd die niet in de wet staat vermeld (schending van artikel 9 ter Vw. en van het zorgvuldigheidsbeginsel).

Dat een taskara hoe dan ook het bewijs van identiteit en van nationaliteit vormt en slechts behoudens bij bewijs van valsheid ter zijde kan worden geschoven. Uit niets blijkt dat verzoeker zelf zijn nationaliteit moeten aantonen op een andere wijze dan het voorleggen van een identiteitsdocument waaruit alle constitutieve elementen van de identiteit vermeld in artikel 9ter § 2 van de Vreemdelingenwet kunnen worden afgeleid.

Het getuigt dan ook van een kennelijke onredelijkheid, minstens vormt het een manifeste beoordelingsfout dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker in gebreke zou blijven zijn identiteit/nationaliteit aan te tonen. Niet alleen staat een dergelijke voorwaarde niet in de wet, bovendien dient behoudens tegenbewijs door verwerende partij de taskara van verzoeker sowieso beschouwd te worden als een afdoend bewijs van identiteit en nationaliteit. Verwerende partij kan dan ook de identiteit niet in twijfel trekken, zonder enig (valsheid)onderzoek te hebben gevoerd naar het neergelegde identiteitsdocument.

Dat verwerende partij ten onrechte de aanvraag als onontvankelijk heeft afgewezen en het middel dan ook ernstig is."

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"Verzoekers concrete kritiek houdt in dat hij meent dat de door hem voorgelegde taskara wel als bewijs van zijn identiteit moet worden aanvaard, en dat nergens in de wet staat dat het document niet op basis van loutere verklaringen kan worden verkregen.

Verzoekers beschouwingen falen volkomen, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De verwerende partij laat gelden dat art. 9ter van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

(...) (onderlijning toegevoegd)

Verzoeker is vooreerst werkelijk niet ernstig waar hij poogt voor te houden dat 'bovendien nergens in de wet staat dat moet worden aangetoond dat verzoeker het document al dan niet op basis van loutere verklaringen kan worden verkregen'. Zijn beschouwingen gaan in tegen de duidelijke wettekst zoals hierboven geciteerd (zie de onderlijningen), en kunnen dan ook niet worden weerhouden.

De verwerende partij laat verder gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht heeft geoordeeld dat de door verzoeker bij zijn aanvraag als bewijs van zijn identiteit voorgelegde taskara, niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter §2 van de Vreemdelingenwet.

Dienomtrent wordt in de bestreden beslissing geheel terecht het volgende gesteld:

"Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag d.d. 12.09.2012 een kopie van zijn taskara voor. Dit bewijselement kan zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, gezien betrokkene niet aantoont dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen. Dit bewijselement voldoet aldus niet aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, S.2. 1e lid. 4 en bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van zijn identiteit. Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestijnen — fax: 02 274 66 1 1.)" (onderlijning en vetschrift toegevoegd)

Verzoeker uit kritiek op deze motivering, doch gaat hierbij volledig voorbij aan de duidelijke wettekst van artikel 9ter §2 van de Vreemdelingenwet, en de daarin gestelde vereisten.

Zijn bewering dat voldaan is aan alle voorwaarden van de wet, mist elke grondslag.

Overigens verliest verzoeker, waar hij verwijst naar (het oude) artikel 7 van het KB van 17.05.2007, uit het oog dat dit artikel gewijzigd werd bij KB van 24.01.2011, en sedertdien betrekking heeft op het model van het standaard medisch getuigschrift dat de vreemdeling aan zijn aanvraag moet voegen.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. Nu de gemachtigde heeft vastgesteld dat verzoeker bij zijn aanvraag geen stukken heeft gevoegd waaruit de constitutieve elementen van zijn identiteit blijken op grond van art. 9ter §2 van de wet, heeft deze verzoekers aanvraag geheel terecht onontvankelijk verklaard.

Ten overvloede laat de verwerende partij nog gelden dat de gemachtigde geenszins de taskara als een vals stuk zou dienen te beschouwen opdat een onontvankelijkheidsbeslissing zou kunnen worden genomen; de vaststelling dat geen document werd gevoegd dat voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter §2 van de wet terwijl evenmin werd ingeroepen dat verzoeker vrijgesteld zou zijn van deze verplichting, laat toe een onontvankelijkheidsbeslissing te nemen.

Evenmin kan verzoeker dienstig voorhouden dat de taskara niet in vraag werd gesteld tijdens de asielprocedure. Een asielprocedure heeft een andere finaliteit dan een procedure op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet anders aan.

Verzoeker slaagt er niet in een schending van artikel 9ter of van de door hem ingeroepen beginselen van behoorlijk bestuur aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker middels de uiteenzetting bij zijn middel een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou beogen, merkt de verwerende partij nog op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een dergelijke beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben. Het enkele feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde, kan uiteraard geen afbreuk doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Terwijl de bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd in feite en in rechte, opdat voldaan zou zijn aan de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Samenhangend met materiële motiveringsplicht legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De schendingen van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.4. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, “zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen” luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

(...)

2.5. De eerste bestreden beslissing steunt op artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet: *“de betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid niet”.*

Verzoeker legde samen met zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, een kopie van zijn taskara voor. De gemachtigde van de staatssecretaris aanvaardt echter niet dat deze kopie van taskara de identiteit van verzoeker kan aantonen *“gezien betrokkene niet aantoont dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen”.*

2.6. Overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient een vreemdeling die een aanvraag indient om tot een verblijf om medische redenen gemachtigd te worden, zijn identiteit aan te tonen. Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat deze vereiste niet kennelijk onredelijk is, mede omdat de identiteit en de nationaliteit van verzoeker gekend dienen te zijn om het bestuur toe te laten te onderzoeken welke medische zorgen de aanvrager in zijn land van herkomst kan verkrijgen (GwH 26 november 2009, nr. 193/2009). Het Grondwettelijk Hof benadrukte dat, gelet op voormelde doelstelling, als bewijs van identiteit elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan gesteld worden kan aanvaard worden.

Met betrekking tot artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet en de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden stelt de memorie van toelichting bij voormelde wetsbepaling het volgende:

“Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een “identiteitsdocument”, namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit

afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen “of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld”. Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis.” (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).

In het arrest nr. 82/2012 van 28 juni 2012 heeft het Grondwettelijk Hof er eveneens op gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld.

B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld.”

Aldus blijkt dat “elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld” neergelegd kan worden ter ondersteuning van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen.

2.7. De vraag stelt zich of de waarachtigheid van het voorgelegde document ter discussie kan worden gesteld.

Bij nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker steeds heeft verklaard K.A.K.M. te heten en de Afghaanse nationaliteit te bezitten, zowel tijdens de verschillende asielprocedures als tijdens de eerdere medische regularisatieprocedures.

De Raad stelt vast dat verzoeker naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag van 25 juni 2010, eveneens een kopie van zijn taskara voorlegde. Het Commissariaat-generaal oordeelde in zijn beslissing van 13 april 2011 tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en weigering van de vluchtelingenstatus dat de voorgelegde taskara “kan een bewijs zijn voor uw identiteit en nationaliteit die hierboven niet wordt betwist”. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 65.111 van 26 juli 2011 en oordeelde eveneens dat verzoekers taskara een bewijs is van zijn nationaliteit en identiteit.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekers aanvraag tot medische regularisatie van 30 augustus 2011, die werd vergezeld door verzoekers taskara, onontvankelijk werd verklaard op 20 februari 2012 om de enkele reden dat het voorgelegde medische getuigschrift niet beantwoordde aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verzoekers identiteit en nationaliteit in twijfel werden getrokken of betwist.

Op 2 maart 2012 werd aan verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}), waarbij verzoekers naam als K.A.K.M. wordt weergegeven en bij verzoekers nationaliteit “Afghanistan” wordt vermeld.

Op 28 februari 2012 diende verzoeker een tweede aanvraag tot medische regularisatie in, waarbij wederom verzoekers taskara werd gevoegd. Deze aanvraag werd op 13 maart 2012 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde om de enkele reden dat verzoekers ingeroepen ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers identiteit en nationaliteit werden evenwel niet betwist of in vraag gesteld. Immers uit het administratief dossier blijkt dat bij het onderzoek naar de ontvankelijkheidsvoorwaarden in een nota van de Dienst Vreemdelingenzaken van 12 maart 2012 het volgende wordt vermeld: “ID: OK (*legt taskara voor*)”.

Op 18 juni 2012 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Uit de beslissing houdende de weigering tot niet inoverwegingname van deze asielaanvraag van 22 juni 2012 en het arrest van de Raad van 13 september 2012 nr. 87.545 blijkt dat verzoekers identiteit en nationaliteit niet in twijfel werden getrokken.

Op 27 maart 2012 diende verzoeker een derde aanvraag tot medische regularisatie in, waarbij wederom verzoekers taskara werd gevoegd. Deze aanvraag werd op 12 juni 2012 onontvankelijk verklaard om de enkele reden dat ingeroepen medische elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. Verzoekers identiteit en nationaliteit werd wederom niet betwist of in twijfel getrokken. Ook hier blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat bij het onderzoek naar de ontvankelijkheidsvoorwaarden in een nota van de Dienst Vreemdelingenzaken van 12 juni 2012 wordt vermeld: “ID/PP: OK”.

2.8. De Raad stelt aldus vast dat verzoekers nationaliteit en identiteit voorheen nooit in twijfel werd getrokken of ter discussie gesteld noch werd de authenticiteit of bewijswaarde van verzoekers taskara betwist of in vraag gesteld noch werd verzoekers taskara van valsheid beticht. Integendeel steeds weer werd verzoekers taskara aanvaard als een geldig bewijs van verzoekers identiteit en nationaliteit.

De materiële motivering vereist dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan (RvS 19 april 2007, nr. 170.194) Gelet op het bovenvermelde waaruit blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad steeds verzoekers identiteit en nationaliteit, op voorlegging van zijn taskara, hebben aanvaard en gelet op het vastgestelde gebrek aan concrete elementen die aanwijzingen bevatten dat de waarachtigheid van verzoekers taskara in vraag dient te worden gesteld, stelt de Raad vast dat de beslissing van de gemachtigde dat verzoeker door voorlegging van zijn taskara zijn identiteit en nationaliteit niet aantoonst enkel en alleen omdat “*betrokkene niet aantoonst dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen*”, niet pertinent en draagkrachtig is onderbouwd en gemotiveerd noch op kennelijk redelijke wijze is verantwoord.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht wordt vastgesteld. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het eerste middel of van het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

2.9. Gelet op het feit dat de tweede bestreden beslissing, het op 28 september 2012 betekende bevel om het grondgebied te verlaten, duidelijk is genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing, zoals ook uitdrukkelijk uit de beide beslissingen blijkt, wordt de tweede bestreden beslissing samen met de eerste bestreden beslissing vernietigd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient

derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 28 september 2012, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES